

— Τὸ ἴδιο ἀνάστημα... μὲ ποῖον ; ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος.

— Μπα ! 'μπορῶ νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ... μὲ τὸν Δακολάρ.

— Ποῖος εἶνε αὐτός ὁ Δακολάρ ; Εἶπες καὶ ἄλλοτε τὸ ὄνομα αὐτό. Θὰ εἶνε ὁ συνένταιρός σου εἰς τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ Βιλζούφ.

— Ναί... καὶ εἰς τὴν ἐπιχείρησιν Δαλισιέ.

Ὁ Λαυρέντιος ἐφρικίασε.

— Καὶ αὐτὰ τὰ ἐνδύματα εἶνε τοῦ Δακολάρ ; ἠρώτησε.

— Βέβαια. Καὶ μάλιστα ἔγειναν ἐπίτηδες δι' αὐτὴν τὴν δουλειὰ τοῦ Δαλισιέ.... Τὰ ἐφοροῦσε.

— Ἀθλίε ! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος ἀδυνατῶν νὰ συγκρατηθῇ.

— Πῶς ! ἄθλιε...

— Ναί, μοὶ δίδεις τὰ ἐνδύματα αὐτὰ αἱματωμένα... μὲ τὸ αἷμα τῆς... ὦ ! εἶνε φοβερόν !

Αἰφνης ἐσιώπησεν, ἀναλογισθεὶς τὴν ἀφροσύνην του. Ὁ Λουβὲν ἠτένιζεν αὐτὸν ἐκπληκτός.

— Ναί, εἶνε φοβερόν ! ἐξηκολούθησε. Θέλεις νὰ μὲ καταστρέψῃς, νὰ μὲ συλλάβουν ἅμα ἐξέλθω εἰς τὸν δρόμον.

— Πῶς ! νὰ σὲ συλλάβουν ;

— Διάβολε ! μὲ τὰ αἱματωμένα αὐτὰ ἐνδύματα.

— ὦ ! ἡσύχασε, τὰ ἔπλυνα ἐγὼ ὁ ἴδιος.

— Δὲν σημαίνει, δὲν τὰ θέλω.

— Σοῦ ξαναλέγω νὰ μὴ φοβᾶσαι, ἀλλὰ τέλος πάντων ἄν...

— Δός μου ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐφόρου, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ἀπεκδυόμενος, αὐτὰ μοῦ καίουν τὸ δέρμα. Ἀ ! αὐτὴ εἶνε ἡ φρόνησίς σου. Εὐχαριστῶ !

Ὁ Λουβὲν ἤρξατο δικαιολογούμενος.

— Δὲν πειράζει, εἶπεν, ἀφοῦ δὲν θέλῃς αὐτά, πηγαίνομε εἰς τὸ ἱματιοφυλάκιον.

Ἐτακτοποίησε τὰ πάντα καὶ ἐξῆλθε μετὰ τοῦ Λαυρεντίου διὰ τῆς ὁδοῦ Βιτρούβ.

ΙΓ

Τὸ ἱματιοφυλάκιον, περὶ οὗ ὠμίλησεν ὁ Λουβὲν, ἦν σκοτεινὸν καὶ χαμηλὸν κατὰστημα, διευθυνόμενον ὑπὸ τινος γυναικὸς Σανοᾶς. Ὁ οἶκος Σανοᾶς ἦτο εἰδικὸς διὰ τὴν πώλησιν καὶ ἐνοικίασιν ἐνδυμάτων, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκ κλοπῆς προερχομένων. Ἐκεῖ μετρημιέζετο τις πρὸς ἡ μετὰ τινὰ ἐγκλημάτικὴν πράξιν. Ἐν τινὶ δίκῃ, ὁ εἰσαγγελεὺς ἐπεκάλεσε τὸ κατὰστημα τοῦτο τὸ ἱματιοφυλάκιον τοῦ ἐγκλήματος. Ἡ λέξις ἱματιοφυλάκιον ἤρρεσεν εἰς τὴν κυρίαν Σανοᾶς καὶ παρεδέχθη αὐτήν.

Μόλις εἰσῆλθον ἐν αὐτῷ, ὁ Λουβὲν προεχώρησε πρὸς τὸ γραφεῖον, πρὸ τοῦ ὁποίου ἵστατο ἡ διευθυντρία, ἐξηκοντούτης βάνουος γυνή, ἔχουσα τὸ πρόσωπον πλήρες τριχῶν ὡς ἀνὴρ.

Ἀμα ἰδοῦσα τὸν Λουβὲν ἐμειδίασεν ἐπιχαρίτως.

— Εἶσαι τοῦ λόγου σου, χαριτωμένε μου ; τῷ εἶπε. Τί ἀγαπᾷς ;

— Θέλω νὰ μοῦ 'ντύσῃς αὐτὸ τὸ παλῆκαρι, μὰ κατὰ πῶς πρέπει, τῆς τελευταίας μόδας.

Ἡ ἔμπορος ἠτένισε τὸν Λαυρέντιον.

— Καὶ ἐγγυᾶσαι δι' αὐτὸν τὸν λοιμοκοντόρο ;

— Καθὼς δι' ἐμὲ τὸν ἴδιο...

— Ἀρκεῖ. Περᾶστε μέσα. Ὁ Μιχαὴλ θὰ σᾶς ὑπηρετήσῃ.

Ὁ Μιχαὴλ παρουσίασεν αὐτοῖς τὰς ὠραιότερας ἐνδυμασίας, πάσας βεβαίως ἐκ κλοπῆς προερχομένας.

— Αὐτό, ἔλεγεν, εἶνε ὀλίγον παρημελημένον, ἀλλ' εἶνε κατὰλληλον δι' ἐσχόλην... Ἴδου ἐν ἄλλο καλλίτερον διὰ τὴν πόλιν... Αὐτὸ ἴσως εἶνε πολὺ σοβαρὸν διὰ νέον ἄνδρα... Ἴδου ἄλλο, τὸ ὁποῖον ἔγεινε τοῦ συρμού, τὸ παρελθὸν θέρος, ὑπὸ τοῦ κυρίου δὲ Βουρζύ, εἶνε πάντοτε καινούργες.

Ὁ Λαυρέντιος ἐξέλεξε τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐνδυμα, πεπεισμένος ὅτι θὰ ἐφόρει ἐνδυμασίαν κλαπεῖσαν τοῦ κυρίου δὲ Βουρζύ.

Τῆς ἀμφιέσεως τελεσεθείσης, ὁ Λουβὲν ἔμεινεν ἐκστατικὸς διακνηρύνων ὅτι ὁ Λαυρέντιος εἶχε τὸ ὕψος τελείου εὐγενούς. Καὶ αὐτὸς δὲ ἐπρομηθεύθη μακρὰν μέλαιναν ρεδιγκόταν.

— Τώρα ἄς φύγουμε, εἶπε.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρχοντο, ὄχημα ἔστη ἐν τῇ θύρᾳ καὶ ἄνθρωπός τις, πενηκοντούτης περίπου, μὲ δραστηρίαν καὶ ἀρενωπὴν τὴν φυσιογνωμίαν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ κατὰστημα.

Ὁ Λουβὲν καὶ αὐτὸς ἀνεγνώρισθσαν καὶ ἀνεκίρτησαν.

— Εἶσαι σύ, Ταντέν ; εἶπεν ὁ νεοελθὼν συνοφρουόμενος πῶς γίνεται τοῦτο... Μοὶ εἶπον ὅτι σὲ συνέλαβον.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Λουβὲν, ἀλλὰ κατάρθωσα νὰ μὲ ἀπολύσουν πρὸ δύο ἡμερῶν.

Καὶ λαβὼν κατ' ἰδίαν εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ καταστήματος τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὠμίλησεν αὐτῷ χαμηλοφώνως ἐφαίνετο ὡς εἰ ἐζήτηι τι, ὅπερ ἐκεῖνος τῷ ἠρνεῖτο. Τέλος ἀμφότεροι ἔστρεψαν τὸ βλέμμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Λαυρεντίου καὶ ἐφαίνοντο ὠμιλοῦντες περὶ αὐτοῦ. Αἰφνης ὁ Λουβὲν ὕψων τὴν φωνήν :

— Μὰ εἶνε παράξενο, εἶπε παρατηρῶν διαδοχικῶς τὸν Λαυρέντιον καὶ τὸν νεοελθόντα, πόσο 'μοιάζετε εἰς ὅλα, εἰς τὰ 'μάτια, εἰς τὴν φυσιογνωμίαν... εἶνε πολὺ περίεργον.

— Καλὰ ! διέκοψεν ὁ ἄλλος ἀνυπομονῶν, φαίνεται ὅτι αἱ ὑποθέσεις σου δὲν εἶνε ἐπείγουσαι, ἐνῶ ἐγὼ πρέπει νὰ ἀσχοληθῶ διὰ τὰς ἰδικὰς μου. Χαῖρε.

Καὶ στραφείς ἤρξατο συνομιλῶν μετὰ τῆς κυρίας Σανοᾶς.

Ὁ Λουβὲν ἀπέστειλε τὸν ὑπηρετὴν νὰ ζητήσῃ ὄχημα, καὶ ἔλαβε μετὰ τοῦ Λαυρεντίου τὴν πρὸς τὰ Ἡλύσια ἄγουσαν.

Ἐν τούτοις, ὁ Λαυρέντιος τὸν ἠρώτησε τίς ἦτο ἐκεῖνος μεθ' οὗ συνδιελέχθη.

— Μάντευσέ τον... σοῦ εἶπα δι' αὐτόν.

— Πῶς θέλεις νὰ μαντεύσω.

— Ὁ Δακολάρ.

— Ὁ συνένταιρός σου εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁδοῦ Καρδινέ ;

— Ναί... μὰ τί ἔχεις λοιπόν ;

Ὁ Λαυρέντιος δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ κίνησιν φρίκης, ταχέως ὅμως ἀνέλαβε τὴν ψυχραιμίαν του.

— Τίποτε, εἶπε. Μοὶ φαίνεται ὅμως παράδοξον, διότι μοὶ εἶπες ὅτι ὁ Δακολάρ ἔφυγεν ἐκ Παρισίων.

— Ναί, μὰ ἔρχεται κάποτε.

Ἡρώτησεν εἰτα ὁ Λαυρέντιος τί εἶπον κρυφίως. Ὁ Λουβὲν ἐδίστασεν ἐν ἀρχῇ, εἶπεν ὅμως ἐπὶ τέλους ὅτι πρὸ τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς ὁδοῦ Καρδινέ, ὁ συνένταιρός του ἀπήτησε παρ' αὐτοῦ πράγματι, ὅπερ ἠδύνατο νὰ τὸν καταστρέψῃ, εἶδος σχεδίου λεπτομεροῦς τῆς ληστευθησομένης οἰκίας, ὅτι τὸ σχέδιον τοῦτο ἐκράτησεν ὁ Δακολάρ καὶ ἤδη ἠρνεῖτο νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ, παρὰ τὰς ἐπιμόνους παρακλήσεις αὐτοῦ.

— Καλὰ ἔκαμεν, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— Πῶς ! τὸ 'βρίσκεις καλὸ αὐτό ;

— Διάβολε ! ναί.

— Μήπως καὶ σύ, ἠρώτησεν ὁ Λουβὲν, θὰ ἔχῃς ταῖς ἰδίαις ἀπαιτήσεις μὲ τὸν Δακολάρ ;

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, θὰ ἴδωμεν....

Εἶχον ἤδη ἀφίχθῃ εἰς τὰ Ἡλύσια. Ὁ Λουβὲν ἀπέπεμψε τὸ ὄχημα καὶ ἤρχισαν ἀναζητοῦντες κατοικίαν ἐν τῇ συνοικίᾳ ἐκεῖνῃ.

— Ὅχι μὲ ἐπιπλα ! ἔλεγεν ὁ Λουβὲν, ὅστις ἐφοβεῖτο πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ ὑποβληθῇ εἰς ἀστονομικὴν ἐπιτήρησιν.

Διερχόμενοι διὰ τῆς ὁδοῦ Κολιζὲ ἐστάθησαν πρὸ τοῦ ἀριθμοῦ 11.

— Ἐδῶ, εἶπεν εἰς τὸν Λαυρέντιον κατοικεῖ ὁ Ἐμερύ. Ἐχει αὐτὴ τὴν πρόχειρην κατοικίαν πλησίον εἰς τὴν ἐρωμένην του, ἡ ὁποία ἔχει τὴν ὠραιότερην κατοικίαν τῆς οἰκίας.

[Ἔπεται συνέχεια]

*

Εἰς τὸ προσεχές :

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

Διήγημα Περσικόν

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

Πᾶν ἄλλο προσεδόκα ἡ ὅτι θὰ ἤκουε τὴν ὁμολογίαν ταύτην ἐκ μέρους τῆς πλουσίας κληρονόμου, διότι ἐνόμιζεν ὅτι ὁ ἔρως τῆς ἦτο νεανική τις μόνον ἀγάπη, ἐξ ἐκείνων, ὧν αἱ ρίζαι εὐκόλως ἀποσπῶνται· ἀλλὰ δὲν ἦτο ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἀπλῆ τις ἐρωτοτροπία, ἦτο βαθεῖα ἀφοσίωσις, καὶ ὁ ἱατρὸς Δουσατέλ ἦτο λίαν πεπειραμένος ὅπως μὴ ἀπατηθῇ ἐπὶ τῆς ἀξίας τοῦ αἰσθήματος τούτου.

Τί νὰ κάμῃ; νὰ ἀγωνισθῇ!

Δὲν ἦτο προτιμότερον νὰ διαφωτίσῃ τὴν νεάνιδα, νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν της, νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ, καὶ πρὸ πάντων, νὰ τὴν ἐπιτηρῇ ἐν τῇ ἀπειρίᾳ της;

Ἐν τῇ οἰκογενεῇ τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ διάφοροι ἐπεκράτουν ἰδέαι περὶ τῆς ἐνοχῆς ἢ μὴ τοῦ Μαξίμου. Οὕτω, τὴν προτεταίαν, γενομένου λόγου περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, μεταξὺ τοῦ γηραιοῦ κόμητος καὶ τοῦ ἱατροῦ, ὁ πρῶτος εἶχεν ἐκφράσει ἀμφιβολίας περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ νεαροῦ σπουδαστοῦ.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ἀλίκην, θὰ ἦτο πάντῃ ἀνωφελές ν' ἀποπειραθῇ τις καὶ νὰ τὴν καταπέσῃ περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ νεανίου. Ἡ δὲ γηραιὰ θεία, πρόσωπον δευτερεῦον ἄλλως τε, οὐδεμίαν εἶχεν ἐκφέρει γνώμην ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

Ἀπασαί αἱ σκέψεις αὗται στιγμιαίως ἤλθον εἰς τὸν νοῦν τοῦ ἱατροῦ, ὅστις ἐξήγαγεν ἀναγκαίως συμπεράσματα τινα ἐν τούτοις ἔλαβεν ὀριστικὴν ἀπόφασιν καὶ εἶπεν:

— Ἰσως ἔχετε δίκαιον ν' ἀγαπᾶτε αὐτὸν τὸν νέον!

Ἡ Ἀλίκη, ἥτις ἀνέμενεν ἀπάντησιν πάντῃ διαφορῶν, ἔμεινεν ἐκπληκτος ἐπὶ τινὰς στιγμὰς· εἶτα δραμοῦσα μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας πρὸς τὸν ἱατρόν, τὸν ἐνηγκαλίσθη λέγουσα:

— Εἰσθε πράγματι φίλος μου, ἱατρέ, διότι ἐννοήσατε ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀγαπήσω ἓνα δολοφόνον καὶ κλέπτην. Εἶμαι βεβαιωτάτη ὅτι εἶνε ἀθῶς!

— Πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ, ἀλλὰ τί θὰ πράξετε τώρα;

— Θέλω νὰ ἴδω τὴν μητέρα τοῦ μνηστῆρός μου.

— Τοῦ μνηστῆρός σας.

— Μάλιστα, τὴν μητέρα τοῦ Μαξίμου, ἥτις δὲν θὰ πιστεύῃ, καθὼς καὶ ἐγώ, εἰς τὴν ἐνοχὴν τοῦ υἱοῦ της. Ἀφ' ἐτέρου ἔχω καθῆκον νὰ ὑπάρχω νὰ τὴν παρηγορήσω καὶ νὰ συμμερισθῶ τῆς θλίψεώς της.

— Θὰ σὰς συνοδεύσω λοιπόν· δὲν δύνασθε νὰ ὑπάγετε μόνῃ; ἔχετε ἀνάγκην συνοδοῦ.

— Μάλιστα, ἀλλ' ὄχι σήμερον, ἱατρέ· ἄλλοτε, διότι σήμερον θέλω νὰ ὑπάρχω μόνῃ.

— Ἔστω, εἶπεν ἐγειρόμενος ὁ ἱατρός, καλὴν ἐντάμωσιν τὸ ἐσπέρας, παιδί μου· ἀλλὰ θὰ μοῦ ὑποσχεθῇς ὅτι δὲν θὰ κάμῃς καμμίαν ἀνοησίαν, καὶ πρὸ πάντων ὅτι δὲν θ' ἀποφασίσῃς τι, χωρὶς προηγουμένως νὰ μὲ συμβουλευθῇς.

— Σὰς τὸ ὑπόσχομαι.

Ὁ κύριος Δουσατέλ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου καὶ ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ μεγάρου λίαν περιφροντῶν, ἐνῶ ἡ Ἀλίκη προσεκάλει τὴν Μαρίαν νὰ ὑπάγῃ μαζὺ της.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς αἱ δύο γυναῖκες ἐξήρχοντο τοῦ κατὰ τὴν ὁδὸν Παῦν. εὐρυχώρου μεγάρου, διευθυνόμεναι, βήματι ταχεῖ, πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Μαριῶν εἰς Μπατινιόλ.

Ὅτε ἐφθασαν εἰς αὐτήν, ἡ μνηστὴ τοῦ

Μαξίμου ἔστη αἶρνης· ἀποδειλιῶσα, σχεδὸν ἐντρομος.

— Ἐφθάσαμε, δεσποινίς; εἶπεν ἡ Μαρία.

— Ναί... ἐψιθύρισε χαμηλοφώνως ἡ Ἀλίκη, εἶνε... ἐδῶ πλησίον.

Μετ' ὀλίγον ἐφθασαν πρὸς τῆς θύρας τοῦ οἴκου καὶ ἔκρουσαν αὐτήν.

Ἡ μήτηρ τοῦ Μαξίμου ἤνοιξε μόνῃ. Ἐπενθηφόρῃ καὶ ἦτο ὠραιοτάτῃ ἐν τῇ πενθίμῳ περιβολῇ της καὶ τῇ μητρικῇ της λύπῃ.

Ἡ Νίνα κατ' ἀρχὰς ἐνόμισεν ὅτι αἱ δύο γυναῖκες ἤπατώντο ὡς πρὸς τὴν οἰκίαν, ὅθεν, μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ἐκπλήξεως, ἤκουσε τὴν Ἀλίκην νὰ τὴν ἐρωτήσῃ:

— Ἡ κυρία Μαριῶν κατοικεῖ ἐδῶ;

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ἡ μήτηρ τοῦ Μαξίμου.

— Ἐχω ἀπόλυτον ἀνάγκην νὰ τῆς ὁμιλήσω.

Ἡ Νίνα εἰσῆγαγε τὰς δύο ξένας καὶ ὠδήγησε τὴν δεσποινίδα δὲ Λομπρέ εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐνῶ ἡ Μαρία περιέμενεν εἰς ἕτερον δωματίον τὴν κυρίαν της.

— Ἐγὼ εἶμαι ἡ κυρία Μαριῶν, εἶπεν ἡ Νίνα ἱσταμένη ὀρθία πρὸς τῆς νεάνιδος, πρὸς τὴν ὁποίαν εἶχε προσφέρει κάθισμα.

Ἡ Ἀλίκη, τρέμουσα σχεδόν, παρετήρησε τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐκείνην γυναῖκα, ἣν εὗρισκε θαυμασίως ὠραίαν.

Ἐκεῖ, ἐνώπιον αὐτῆς, εὗρίσκετο ἡ μήτηρ τοῦ φιλάτου της μνηστῆρος, τὸν ὁποῖον νῦν καθ' ὁλοκληρίαν ἐδικαίου, ὅταν πολλάκις οὗτος ὁμιλῶν περὶ τῆς μητρὸς του ἐπανελάμβανεν:

— Εἶνε ὠραία!

Καὶ ἡ Ἀλίκη εἶχε συνειθίσει νὰ πιστεύῃ εἰς τὴν καλλονὴν ταύτην, ἥς ἄχρι τοῦδε ἠγνόει τὴν ὑπαρξίν. Οὕτω ἐν τῇ θλίψει της ἐλησμόνησεν ἐπὶ στιγμὴν τὰς λυπηρὰς σκέψεις, αἵτινες συνετάραττον τὴν καρδίαν της καὶ προσέκρουον σκληρῶς εἰς τὸ πνεῦμά της, ἵνα θαυμάσῃ τὴν μητέρα τοῦ μνηστῆρός της.

Ἐξ ἐτέρου καὶ ἡ Νίνα παρετήρει τὴν νεάνιδα μετὰ συμπαθείας ἀπεριγράπτου.

Ἡσθάνετο ἐαυτὴν προσελκυομένην πρὸς τὴν ἐπισκέπτριαν, ἐνῶ συγχρόνως δὲ ἠδύνατο δι' οὐδενὸς τρόπου νὰ ἐξηγήσῃ τὸ αἷτιον τῆς προσελκύσεως ταύτης. Ἀλλὰ, καίτοι ἦτο γαλήνιος, ἀξιοπρεπής, σοβαρὰ σχεδόν ἐν τῇ θλίψει της, τὸ πρόσωπόν της ἐν τούτοις ἐδείκνυε τὴν κατέχουσαν τὸ πνεῦμά της σκέψιν. Ἐμάντευσεν ὅμως τὴν ἀληθῆ ἐκφράσιν τῶν συλλογισμῶν τῆς Ἀλίκης καὶ οὐδόλως ἐξεπλάγη διὰ τὴν βραχείαν σιωπὴν, ἥτις ἐπηκολούθησε τὴν ἀγγελίαν τῆς ἰδιότητος της.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀλίκη δὲν ἠδύνατο νὰ μένῃ διαρκῶς ἀποθαυμάζουσα τὴν κυρίαν Μαριῶν, ἐνόησε δὲ ὅτι ἔπρεπε τέλος νὰ ὁμιλήσῃ καὶ ἐξηγήσῃ τὸ αἷτιον τῆς ἐπισκέψεώς της· οὕτω λοιπόν, ἀνευ περιστροφῶν, εὐλιχρινῶς ὡς ἤρμοζεν εἰς νεάνιδα τῆς τάξεώς της, ἡ ἐγγόνῃ τοῦ γηραιοῦ κόμητος ἀπεκρίθη:

— Κυρία, εἶμαι ἡ μνηστὴ τοῦ υἱοῦ σας Μαξίμου· ὀνομάζομαι Ἀλίκη δὲ Λομπρέ

καὶ κατοικῶ εἰς τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν Παῦν μέγαρον τοῦ παπποῦ μου, κόμητος Φιλίππου δὲ Λομπρέ.

Ἡ Νίνα ἐξεπλάγη μὴδὲν ἀντιλέξασα.

Ἡ Ἀλίκη ἐξηκολούθησεν:

— Γνωρίζω κατὰ τι, τὸ ὅποιον καὶ σεῖς βεβαίως δὲν ἀγνοεῖτε, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν πενθίμων φορεμάτων σας...

— Θεέ μου!

— Μάλιστα... ὁ Μαξίμος... ὁ μνηστὴρ μου... ὁ υἱός σας...

— Ὡ! δεσποινίς! γνωρίζετε...

— Μάλιστα, ὅτι κατηγορεῖται διὰ πρᾶξιν...

— Τὴν ὁποίαν ποτὲ δὲν ἔπραξεν! ἀνέκραξε μετὰ θάρρους ἡ κυρία Μαριῶν.

— Μάλιστα, ποτέ! προσέθηκεν ὡσάυτως μετὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου ἡ Ἀλίκη.

— Δὲν ἔχει οὕτω; τὸν ἀγαπᾶτε λοιπόν;

Ἡ κυρία Μαριῶν ἐπλησίασε τὴν νεάνιδα, τὴν ἔλαβεν εἰς τοὺς βραχίονάς της, τὴν ἔσφιγγεν εἰς τὴν καρδίαν της καὶ ἡσπᾶσθη τὸ ἀγνὸν μέτωπον τῆς ἀξιεράστου κόρης.

Ἦτο εὐτυχιστάτῃ ἡ μήτηρ τοῦ Μαξίμου, εὗρίσκουσα τόσον εὐλικρινῆ σύντροφον εἰς τὰς θλίψεις της.

— Ἀ! τὸν ἀγαπᾶτε! Δὲν εἶνε ὠραίος ὁ Μαξίμός μου; Ὁχι, δὲν εἶνε ἐνοχος... οἱ ἄθλιοι!... Τί νὰ κάμωμεν;... Εἰσθε, καλὴ, εἰσθε ὠραία καὶ εἶμαι βεβαιωτάτῃ ὅτι σὰς ἀγαπᾶ.

Ἡ Ἀλίκη ἀκούουσα τὴν κυρίαν Μαριῶν ὁμιλοῦσαν οὕτω ἡρυσθία εὐτυχῆς ἐξ ἔρωτος διὰ τὸν υἱὸν τῆς ὠραίας ταύτης γυναικός.

— Εἶνε ἀθῶς! εἶνε ἀθῶς! ἐξηκολούθει ἡ ἀτυχὴς μήτηρ.

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ἡ δεσποινίς δὲ Λομπρέ· καὶ ἐπειδὴ εἶμαι πεπεισμένη περὶ τῆς ἀθωότητός του, δι' αὐτὸ ἤλθα νὰ ἐνώσωμεν τὰς ἐνεργείας μας καὶ σώσωμεν αὐτὸν ἐκ τῆς συκοφαντίας.

— Ναί, ἀλλὰ τί νὰ κάμωμεν;

— Περὶ τούτου θὰ συνομιλήσωμεν τώρα ἀμέσως.

Ἐπειδὴ δὲ ἀμφοτέραι ἴσταντο ὀρθιαί, ἔλαβον καθίσματα πλησίον ἀλλήλων, καὶ ἡ Ἀλίκη ἐξηκολούθησεν:

— Πρέπει ἐν πρώτοις νὰ ἐνεργήσωμεν νὰ μάθῃ ὅτι πάντοτε τὸν ἀγαπῶμεν καὶ δὲν παύομεν νὰ τὸν συλλογίζομεθα.

— Μήπως νομίζετε ὅτι δὲν εἶνε πεπεισμένος περὶ τούτου;

— Ναί, καθ' ὅσον ἀφορᾷ ὑμᾶς, κυρία, διότι εἰσθε μήτηρ του καὶ οὐδέποτε ὁ υἱὸς ἀμφιβάλλει περὶ τῆς μητρικῆς ἀγάπης. Ἀλλ' ἐγώ, ἡ ὁποία δὲν εἶμαι ἡ μνηστὴ του, φοβοῦμαι μήπως νομίσῃ ὅτι τὸν ἐλησμόνησα!

— Δὲν λησμονεῖ κανεὶς ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ! εἶπεν ἡ Νίνα καταβιάζουσα τὴν κεφαλὴν.

— Ἐλπίζω ὅτι οἱ φόβοι μου εἶνε χιμαϊρικοί· ἐν τούτοις πρέπει νὰ διαβεβαιώσωμεν τὸν Μαξίμον περὶ τῆς ἀγάπης μας. Ἀλλὰ πῶς θὰ τοῦ μεταβιβάσωμεν εἰδήσεις μας;

— 'Ηθελαν νὰ ὑπάγω νὰ ριφθῶ εἰς τοὺς πόδας τῶν δικαστῶν καὶ νὰ ἀνακραῶ πρὸς αὐτούς: ὁ υἱὸς μου εἶνε ἀθῶος! Διὰ τί τὸν συνελάβετε; 'Ελευθερώσατέ τον! 'Αλλὰ φαίνεται ὅτι ἐδῶ δὲν ἐνεργοῦν τοιοῦτοτρόπως· οὕτω τοῦλάχιστον μοὶ εἶπεν ἔντιμός τις κύριος καὶ στενὸς φίλος τοῦ υἱοῦ μου, ὁ κύριος μαρκήσιος Κάρολος δὲ Βονεῖλ, ὁ ὁποῖος ἐπεφορτίσθη ἐκουσίως νὰ προβῇ εἰς ὅλα τὰ ἀναγκαῖα διαβήματα.

— 'Ο μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ!

— Ναί.

— Τὸν γνωρίζετε;

— Πολὺ ὀλίγον, ἀλλ' ἐτέθη εἰς τὴν διάθεσίν μου μετὰ τοσοῦτων ἐνδείξεων ἀφοσιώσεως, ὥστε μοὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ πιστεύσω εἰς τὴν πρὸς τὸν Μάξιμον ἀγάπην του.

'Η 'Αλίκη ἐσιώπα, μὴ τολμῶσα νὰ ἐκφράσῃ ἐνώπιον τῆς μητρὸς τοῦ μνηστῆρος τῆς τὰ αἰσθήματα, ἅτινα τὴν ἐταραττον ἐπὶ τῇ σκέψει τοῦ μαρκησίου δὲ Βονεῖλ. 'Εξ ἐτέρου δὲν ἦσαν καὶ ὠρισμένα καὶ ἦτο πολὺ δύσκολον εἰς τὴν νεάνιδα νὰ τ' ἀναλύσῃ σπουδαίως.

Τὸ ὄνομα δὲ Βονεῖλ τῇ ἐπροξένει δυσάρεστον τινα αἰσθησιν, τοῦτο δὲ ἴσως, ἔνεκα τῆς ἀπαισίας εἰδήσεως, ἣν τῇ ἐκόμισε περὶ τῆς συλλήψεως τοῦ Μάξιμου.

Συνεπῶς, μεγάλως ἀπήρεσκεν εἰς τὴν δεσποινίδα δὲ Λομπρὲ ἡ ἐπέμβασις ἡ μᾶλλον ἡ συνδρομὴ αὐτοῦ ἐν τῇ ὑποθέσει τοῦ Μάξιμου.

— Πολὺ ὀλίγον γνωρίζω καὶ ἐγὼ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ἤξεύρω ὅτι εἶνε φίλος τοῦ Μάξιμου καὶ ἔνεκα τούτου θὰ τὸν ἀφίσωμεν νὰ ἐργασθῇ ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ σας καὶ μνηστῆρός μου. 'Αλλ' ἀποτελεσματικώτερον θὰ ἦτο ἐὰν εἰργαζώμεθα καὶ ἡμεῖς περὶ τῆς σωτηρίας τοῦ Μάξιμου· ἔχω φίλους, εἰς τοὺς ὁποίους ἔχω μεγάλην πεποίθησιν καὶ οἱ ὅποιοι μὲ ἀγαποῦν πολὺ, ἔχουν δὲ καὶ ἀρκετὴν ἐπιρροήν.

— 'Εχετε δίκαιον, δεσποινίς, καὶ σὰς θαυμάζω διὰ τὸν διακαῆ πρὸς τὸν υἱὸν μου ἔρωτά σας.

— Σεῖς, κυρία Μαριών, δὲν ἔχετε εἰς Παρισίους κανένα φίλον, πρὸς τὸν ὁποῖον ν' ἀποταθῇτε;

'Η Νίνα ἀνεσκίρτησε χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

'Η 'Αλίκη ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησιν τῆς.

— Εἶχον δύο φίλους, ἀπήντησεν ἡ μήτηρ τοῦ Μάξιμου... ὁ εἰς ἦτο φίλος μου... ὁ ἄλλος.. φίλος μου ἐπίσης... Εἰς ἐξ αὐτῶν ἀπὸ τινος διατρίβει ἐν Παρισίοις.

— 'Αλλὰ πρέπει νὰ τὸν ἴδῃτε αὐτὸν τὸν φίλον.

'Η Νίνα ἀπεκρίθη:

— Ὁὰ τὸ πράξω.

— Καὶ τί ἐπαγγέλλεται ὁ φίλος σας αὐτός;

— Εἶνε δικαστής.

— 'Ακριβῶς τοιοῦτοι μᾶς χρειάζονται, τί εἶδους δικαστῆς εἶνε;

— 'Ανακριτής.

— 'Ακόμη καλλίτερα. 'Ανέγνωσα πολλάκις ὅτι οἱ ἀνακριταὶ καθήκον ἔχουσι νὰ ἐξετάζωσι τὰ ἐγκλήματα καὶ ἀπὸ αὐτοῦ ἐξαρτᾶται ἡ ἐλευθερία τοῦ συλληφέντος.

— 'Αλήθεια;

— Μάλιστα. 'Όταν πρόσωπόν τι συλληφθῇ, τὸ ἀνακρίνει ὁ ἀνακριτὴς καὶ προσπαθεῖ νὰ καταδείξῃ τὴν ἐνοχὴν του. Τέλος ὁ ἀνακριτὴς τὸν παραπέμπει εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον, ἐάνεινε πεπεισμένος περὶ τῆς ἐνοχῆς του, ἢ, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, τὸν ἀπελευθερώνει. 'Ὡς βλέπετε, προσέθηκε μειδιδῶσα ἡ νεάνις, γνωρίζω καλλιστα τὰ καθήκοντα τοῦ ἀνακριτοῦ.

'Ενῶ ἡ δεσποινίς δὲ Λομπρὲ ὠμίλει τοιοῦτοτρόπως, ἡ κυρία Μαριών, τεταραγμένη, ἐξέφερεν ἀκαταλήπτους λόγους, οὓς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ἡ 'Αλίκη. 'Επὶ τέλους ἀπήντησεν:

— 'Ὡ! ναί! ἔχετε δίκαιον, θὰ τὸν σώσῃ αὐτός!

— Πῶς ὀνομάζεται ὁ ἀνακριτὴς οὗτος;

— Γεώργιος Περνελέν.

Ε'

'Η ἀνάκρισις.

'Ο Μάξιμος εἶχε μεταφερθῇ ἐν τῷ κρατητηρίῳ τῆς ἀστυνομίας. Συλληφθεὶς, συνεπεία τοῦ κατ' αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ κυρίου Περνελέν ἐκδοθέντος ἐντάλματος συλλήψεως, ἤκουσε μετὰ μεγίστης ἐκπληξέως τὴν κατηγορίαν.

Τὸν κατηγοροῦν ἐπὶ φόνῳ μετὰ κλοπῆς!

'Ο υἱὸς τῆς κυρίας Μαριών, ὀλίγον ἐνήμερος τῶν ἀστυνομικῶν ὑποθέσεων, ἐζήτησεν εὐθὺς μετὰ τὴν σύλληψίν του ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἠπατώντο· ἀλλ' οἱ κλητῆρες, μὴ ἔχοντες δικαίωμα νὰ συζητῶσι μετὰ τοῦ συλλαμβανομένου, τὸν ἠπείλησαν ὅτι θὰ μεταχειρισθῶσι βίαν, ἐὰν ἀνθίστατο.

'Ο Μάξιμος ἐννόησε τὴν ἀξίαν τοῦ ἐπιχειρήματος τούτου καὶ πεπεισμένος ὅτι μετ' οὐ πολὺ θ' ἀπεδείκνυε τὴν ἀφώπτητά του, διεκέρυξεν ὅτι ἦτο ἕτοιμος νὰ ὑπακούσῃ.

— Χορηγήσατέ μου τοῦλάχιστον τὸν ἀναγκαῖον καιρὸν διὰ νὰ γράψω εἰς δύο προσφιλῇ μου πρόσωπα.

— 'Αδύνατον.

— 'Αλλὰ πρέπει νὰ τὰ πληροφορήσω περὶ τῆς θέσεώς μου;

— Δὲν ἠμποροῦμεν νὰ κάμωμεν τίποτε ἀπ' αὐτά, ἀπήντων οἱ φύλακες.

— 'Αφίστατέ με νὰ λάβω μερικὰ πράγματα; ὀλίγα χρήματα;

— Τίποτε, τίποτε· ἀργότερα ἠμπορεῖ νὰ σὰς τὸ ἐπιτρέψῃ ὁ ἀνακριτὴς.

'Ο Μάξιμος ἐπέμενεν ὅπως γράψῃ εἰς τὴν μνηστὴν του, ἀλλ' οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες δὲν τοῦ τὸ ἐπέτρεψαν καὶ τὸν ὠδήγησαν, ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν, εἰς τὸ κρατητήριον τῆς ἀστυνομίας.

'Η συμφορὰ, ἥτις ἐπληττε τὸν νεαρὸν φοιτητὴν, ἦτο τρομερὰ τὴν προτεραίαν

τῆς συλλήψεώς του, ὁ Μάξιμος εἶχε διέλθει ὥρας τινὰς ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ μεγάρου τῆς ὁδοῦ Παυέν, ἔνθα εἶδε τὴν μνηστὴν του, μετ' ἧς μικρὸν συνδιελέχθη. Τὴν ἐσπέραν δὲ τῆς συλλήψεώς του, θὰ ἦτο εὐτυχέστερος ἴσως, διότι ἡ 'Αλίκη τὸν προσεκάλει εἰς συνέντευξιν ἐν τῷ μεγάρῳ. Δυστυχῶς ὁμως συνελήφθη καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ὁδὸν Παυέν.

'Ακολουθῶς ἡ διάνοιά του μετεφέρετο εἰς Μπατινιόλ, παρὰ τῇ μητρί του, ἧς τινος ἦν ὁ μόνος φίλος.

Μετὰ τρόμου ἐσκέπτετο τὴν θλίψιν τῆς μητρὸς του!

Αἱ εἰκόνες τῆς μητρὸς του καὶ τῆς μνηστῆς του, ἀκαταπαύστως παροῦσαι ἐν τῷ πνεύματί του, ἐκυμαίνοντο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐμφανιζόμεναι καὶ ἐξαφανιζόμεναι ἀλληλοδιαδόχως καὶ ἄνευ διακοπῆς.

Πολλάκις ἐφαίνετο εἰς τὸν Μάξιμον ὅτι ἔβλεπεν ὄνειρον φρικῶδες· τότε δὲ ἐξηγείρετο τῆς κλίνης του καὶ πυρετωδῶς ἐβάδιζεν ἐντὸς τοῦ δωματίου τῆς φυλακῆς, μετ' ὃ ἐπανέπιπτε κατὰκοπος.

Μετὰ τινὰς ὥρας τὸν ἐζήτησαν ὅπως τὸν ὀδηγήσωσι παρὰ τῷ ἀνακριτῇ.

'Ο Μάξιμος ἠναγκάσθη νὰ διατρέξῃ, ὑπὸ τὴν φύλαξιν δύο κλητῆρων, δαίδαλον διαδρόμων, φωτιζομένων ἡμέραν καὶ νύκτα ὑπὸ ἀερίοφωτος, ἔνεκα τοῦ πολυλοῦ σκότους.

'Η πρώτη αὕτη ἐκ τῆς φυλακῆς ἐξόδος του τὸν ἐνεψύχωσεν ὀλίγον, διότι ἐμελλε τέλος νὰ ἔλθῃ εἰς ἐξηγήσεις μετὰ προσώπου, καλλίον διατεθειμένου νὰ τὸν ἀκούσῃ ἢ οἱ δύο φύλακες, οἵτινες τὸν συνέλαβον.

'Ο Μάξιμος ἦτο ἐντελῶς πεπεισμένος ὅτι μετὰ τινὰς ἐξηγήσεις ἤθελεν ἀπελευθερωθῇ.

Δυστυχῶς ὁμως διὰ τὸν ἀτυχῇ φοιτητὴν, ἡ ἐξέτασίς του ἀνεβλήθη ἔνεκα τῆς κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην πολλῆς ἐργασίας τοῦ ἀνακριτοῦ· τούτου ἔνεκα ὠδηγήθη πάλιν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἔνθα, ἀπαξ ἐγκλεισθεὶς, κατελήφθη ὑπὸ μεγάλῃς παραφορᾶς λύσεως καθ' ὅλην τὴν νύκτα, πρὸς μεγίστην δυσἀρέσκειαν τῶν γειτόνων του, οὓς δὲν ἀφῆκε νὰ κοιμηθῶσιν.

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν ὁ δεσμοφύλαξ, ἐλθὼν ὅπως φέρῃ εἰς τὸν Μάξιμον τὸ πρόγευμά του, εἶπεν αὐτῷ ὅτι ἐὰν ἐξακολουθήσῃ νὰ προξενῇ τοσοῦτον θύρβον, θ' ἀναγκασθῶσι νὰ λάβωσιν αὐστηρότερα μέτρα, ἥτοι νὰ τὸν δεσμεύσωσιν.

'Ο νεανίας μετ' ἡρεμίας ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους καὶ ἀφῆκε τὸν δεσμοφύλακα ν' ἀπέλθῃ χωρὶς νὰ εἴπῃ τι.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ δεσμοφύλακος ὁ Μάξιμος ἐβυθίσθη εἰς ἡθικὴν κατὰπτωσιν, ἥτις διήρκεσε μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἤλθον νὰ τὸν ὀδηγήσωσιν ἐκ νέου παρὰ τῷ ἀνακριτῇ. 'Αφοῦ ἀνέμενεν ὥρας τινὰς εἰς τὸν προθάλαμον τοῦ δικαστοῦ, ἤκουσε πάλιν νὰ τῷ εἴπωσιν ὅτι καὶ σήμερον δὲν θ' ἀνεκρίνετο, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἠναγκάσθη νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ κελ-

λίον του, τὴν φορὰν ὅμως ταύτην ἄνευ ἀντιστάσεως.

Ὁ κύριος Περνελέν, διορισθεὶς ἀρτίως ἀνακριτὴς ἐν Παρισίοις, εἶχεν ἐπιφορτισθῇ τὴν διεξαγωγὴν ἀνακρίσεων ἐπὶ τῆς υποθέσεως τῆς λεγομένης «Τῆς Λέσχης τῶν Ἀρικό». ὅθεν διακαῶς ἐπεθύμει ὅπως ποιήσεται ἔνθαξιν τοῦ ἐν Παρισίοις σταδίου του, διεξάγων ἐπιτυχῶς τὴν περίπλοκον καὶ δυσχερῆ ταύτην ὑπόθεσιν· τοῦτο δ' ἔνεκα μόνος ἐπελάβετο ταύτης.

Πρὸς τούτοις, ἐφαίνετο εἰς τὸν δικαστὴν ὅτι ὑπῆρχεν ἀόριστός τις προσέλευσις αὐτοῦ ἐν τῇ ὑποθέσει ταύτῃ καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἐμπιστευθῇ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἐξέτασιν εἰς ἄλλον. Προήρχετο ἄρα γε τοῦτο ἐκ περιεργείας, προαισθημάτων ἢ ἐκ συμφέροντος; Ὁ κύριος Περνελέν ἠδυνάτει νὰ ἐξηγήσῃ τὸ αἰσθημα τοῦτο.

Καίτοι καθ' ὁλοκληρίαν κατεγίνετο νὰ συνδυάσῃ τὰ περισυλλεχθέντα γεγονότα καὶ νὰ ἐπισωρεύσῃ ἱκανὰς ὑλικὰς ἀποδείξεις καὶ ἐπιχειρήματα πρὸς υποστήριξιν τῆς κατηγορίας, ἐν τούτοις ὁ ἀνακριτὴς οὐδεμίαν ἡσθάνετο ἀνάγκην ὅπως ἴδῃ τὸν κατηγορούμενον. Ἐφαίνετο μάλιστα ὅτι σκοπῶν ἀπέφυγε τὴν στιγμὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ προσήγετο ἐνώπιόν του ὁ κείνος, ὁ ὁποῖος κατηγορεῖτο ὡς δράστης τοῦ ἐγκλήματος, ὅπερ τοσοῦτον συνετάραξε καὶ συνεκίνησε τὴν ὑψηλὴν Παρισινήν κοινωνίαν, εἰς τὰς τάξεις τῆς ὁποίας ἀνῆκε τὸ θῦμα, ὁ ἀτυχὴς κόμης Μαυρίκιος δὲ Φερουζόλ.

Ὁμολογουμένως, λίαν παραδόξος ἦν ἡ ἀποφυγὴ τοῦ κυρίου Περνελέν, ὅπως ἴδῃ τὸν κατηγορούμενον, καὶ παρὰ τὴν μεγάλην ἐξουσίαν, ἣν κέκτηνται οἱ ἀνακριταί, παρὰ τὴν περιφρόνησιν των πρὸς τὴν ἀτομικὴν ἐλευθερίαν, παρὰ τὴν συνήθειαν, τὴν ὁποίαν ἔχουσι νὰ θεωρῶσι πάντα συλλαμβανόμενον ὡς ἔνοχον, εὐλογον ἐπρόξενει ἐκπληξὴν ἢ πρωτοφανὴς ὅσον καὶ πρωτότυπος αὕτη ἀποφυγὴ τοῦ κυρίου Περνελέν, ἀποφεύγοντος νὰ ἴδῃ, οὔτε δι' ὀλίγας καὶ στιγμὰς, ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον κατηγορεῖ ἐπὶ φόνῳ.

Ὁ Γαλλικὸς νόμος, γενόμενος ὑπὲρ τῶν ἰσχυρῶν κατὰ τῶν ἀδυνάτων, ἔδωκεν εἰς τοὺς ἀνακριτὰς τοσαύτην ἐξουσίαν, ὥστε νὰ δύνανται, ἐὰν θέλουν, ν' ἀποστερῶσι τινὰ τῆς ἐλευθερίας του ἐπὶ μακρὸν χρόνον καὶ ἄνευ οὐδενὸς λόγου· δύνανται νὰ καταστρέψωσι μίαν οἰκογένειαν, νὰ ἐπιφέρωσι ἀτιμίαν εἰς ἑτέραν, νὰ ἐκδικηθῶσι τρίτην, πολλάκις ἄνευ ἐλέγχου.

Ὁ δικαστὴς οὗτος εἶνε ὁ ἀπόλυτος κύριος τῶν πράξεών του· μόνον εἰς τὴν συνείδησίν του δίδει λόγον· ἄλλ' ἐν τῇ συγχρόνῳ κοινωνίᾳ ἡ συνείδησις δὲν παρέχει καὶ ἀποχωρεῖ ἐγγύησιν εὐθυδικίας καὶ ἀκεραιότητος χαρακτῆρος.

Ὁ ὑφ' οἰκονομῶν κατηγορίαν συλλαμβανόμενος δυστυχὴς, παραδίδεται, ἄνευ οὐδεμιᾶς ὑπερασπίσεως, πρὸς τὸν ἀνακριτὴν, ἄνευ τῆς θελήσεως τοῦ ὁποίου οὐδὲ τὰς ἀποδείξεις τῶν γεγονότων τῆς ὑπερα-

σπίσεώς του δύναται νὰ προσαγάγῃ. Ἐὰν ἐν τῇ γαλλικῇ κοινωνίᾳ δὲν ὑπῆρχεν ἡ ἀρχὴ τοῦ νόμου ὑπὲρ τοῦ ἰσχυροτέρου, θὰ ὑπῆρχον ὀρθοὶ κανόνες, οἵτινες θὰ ἀπέτρεπον τοὺς ἀνακριτὰς νὰ μεταχειρίζονται τοὺς ὑποδίκους κατ' ἀρέσκειαν, νὰ ἐπιβαρύνωσι τὸν κατηγορούμενον διὰ φαντασιωδῶν ἐρωτήσεων, νὰ στῆνωσιν αὐτῷ ἐνέδρας, καί, ἐν ἐνὶ λόγῳ, νὰ μὴ ἐνεργῶσιν ἀνακρίσεις συλληφθέντος ἀτόμου, εἰμὴ ἐπὶ παρουσίᾳ συνηγόρου, ἐπιφορτισμένου νὰ προλαμβάνῃ τὰς ὁμὰς τοῦ ἀνακριτοῦ. Διότι πολλάκις συμβαίνει, ἵνα τινὲς τῶν δικαστῶν τούτων, μὴ θυγάμενοι νὰ ἐπιτύχωσιν ὁμολογίαν παρ' ἀνθρώπων συλλαμβανόμενων ἐπὶ κατηγορίας ἀορίστοις καὶ μὴ κατορθοῦντες ν' ἀποδείξωσι τὴν ἐνοχὴν αὐτῶν, ποιοῦσι τὸν ἐξῆς συλλογισμόν:

— Εἶνε ἔνοχοι! Δὲν δύναμαι ν' ἀποδείξω τὴν ἐνοχὴν των· θ' ἀθωωθῶν! Θέλω τοὺς τιμωρήσει διὰ μακρὰς προφυλακίσεως δι' ἐγκλημα, τὸ ὁποῖον δὲν διέπραξαν ἴσως, ἀφοῦ οὐδεμία ἀπόδειξις περὶ τῆς ἐνοχῆς των δὲν ὑπάρχει ὅπως τοὺς καταδικάσῃ.

Ὁ κύριος Περνελέν δὲν ἀνῆκεν εἰς τὴν τάξιν ταύτην τῶν ἀνακριτῶν· ἐν τούτοις, ὡς οἱ συνάδελφοί του, εἶχε συνειθίσει εἰς ἔξεις δεσποτικὰς, αἵτινες τὸν ἐκώλυον νὰ διακρίνῃ ἐπακριβῶς μέρη τινὰ τοῦ βίου.

ὑπὸ τὸ κράτος τῆς συνθηλαίας ταύτης, δὲν ἐσκέπτετο κακῶς, ἀναβάλλον τὴν στιγμὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ προσήγετο ἐνώπιόν του ὁ κατηγορούμενος.

Παρήλθον πολλαὶ ἡμέραι, χωρὶς νὰ σκεφθῇ νὰ καλέσῃ παρ' αὐτῷ τὸν κατηγορούμενον. Τέλος ἀπεφάσισε καὶ διέταξε νὰ ὀδηγήσῃ τὸν Μάξιμον εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Ὁ ἀνακριτὴς, καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆλθεν ὁ νεανίας, πυρετωδῶς ἐφυλλομέτρει τὴν πρὸ αὐτοῦ κειμένην ὀγκώδη ἐπὶ τῆς γνωστῆς υποθέσεως δικογραφίαν· χωρὶς δὲ νὰ παρατηρήσῃ τὸν κατηγορούμενον, ἔνευσεν εἰς τοὺς κλητῆρας, οἵτινες ὑπῆκουσαν, παραγγείλαντες εἰς τὸν Μάξιμον νὰ καθίσῃ ἐπὶ τῆς ὀρισμένης ἑδρας τῶν ἀνακρινομένων.

Ὁ κύριος Περνελέν ἐξηκολούθει ν' ἀναδιψῇ τὴν δικογραφίαν, κρατῶν σημειώσεις, διαγράφων, ψιθυρίζων ἐνίοτε ἀκατάληπτους λέξεις. Τέλος ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ παρετήρησε τὸν κατηγορούμενον ταχέως δι' ἐνὸς μόνον βλέμματος, ἀρκετοῦ διὰ πρώτην ἐξέτασιν.

Ὁ υἱὸς τῆς κυρίας Μαριῶν ἐκάθητο σκυθρωπός, ἐπὶ δὲ τοῦ προσώπου του ἀντηνακλῶντο αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες, εἰσέρχομεναι διὰ τῶν ὕλων τῶν παραθύρων, ἐνῶ ὁ κύριος Περνελέν εὐρίσκετο ὑπὸ σκιά, ὡς ἐκ τῆς στάσεως δὲ ταύτης ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ νεανίου πᾶν κίνημά του καὶ πᾶσαν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου του· καὶ ἡ μέθοδος αὕτη, ὅπως ἐκ μυϊκῶν συστολῶν τοῦ προσώπου ἐξάγῃ συμπεράσματα, δὲν εἶνε ἀσυνήθης παρὰ τοῖς κυρίοις ἀνακριταῖς. Δὲν ἐξετάζουσι τὴν ἄξιαν τῆς ἀνα-

σκιρτήσεως καὶ ἀδιαφοροῦσι διὰ τὴν αἰτίαν, ἥτις τὴν προσέκαλεσε, βεβαίως ὁμῶς ἀκουσίαν πάντοτε. Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐξάγουσι συμπεράσματα ἐκ διαμέτρου ἀντίθετα πρὸς τὰ συμφέροντα τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ἀνακρίνουσιν.

Ὁ κύριος Περνελέν, ἐνεργῶν ὡς οἱ συνάδελφοί του, ἐποποθέτησε τὸν Μάξιμον εἰς τρόπον ὥστε νὰ δύναται νὰ διακρίνῃ πᾶσαν ἐντύπωσιν του. Πρὶν ἢ ἀρξῇ τῆς ἀνακρίσεως, ὁ δικαστὴς ἐσκέφθη στιγμὰς τινάς. Ἡ ὑπόθεσις ἦτο σοβαρά· ὁ Μάξιμος ἦτο γαλλήνιος, ἐκάθητο ἀξιοπρεπῶς. Ὁ νεανίας ἀπὸ τῆς ἐγκαθεύξεώς του ἐπὶ μακρὸν ἐσκέφθη. Τὰς πρώτας στιγμὰς τῆς ἐξάψεως, τῆς ὀργῆς, τῆς λήπης, τῆς ἀπελπισίας, διεδέχθη ἡ σκέψις.

Ἐκ τῶν περὶ τὸ Δίκαιον σπουδῶν του εἶχε μάθει ὅτι ἡ ἐκτέλεσις ἐντάλματος συλλήψεως πρέπει πάντοτε νὰ δικαιολογῇται ὑπὸ γεγονότων μεγάλης ἢ μικρᾶς σπουδαιότητος, ἀλλὰ πάντοτε σοβαρῶν. Ἐὰν κατ' ἀρχὰς ἐντελῶς ἐλησμονήσῃ τὴν ἄξιαν τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας, τοῦτο προήλθεν ἐκ τῆς παραφορᾶς καὶ τῆς θλίψεως του, αἵτινες τὸν ἠμπόδισαν νὰ σκεφθῇ περὶ τῆς θέσεώς του. Καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς ὁ κύριος Περνελέν ἀνέβαλλε νὰ τὸν δεχθῇ, εἶχε ψυχρῶς συλλογισθῇ περὶ τοῦ μέλλοντός του.

Ὁ Μάξιμος κατηγορεῖτο ὡς διαπράξας κακούργημα· ἀνέμενε δὲ νὰ διατυπωθῇ ὀρισμένως ἡ κατηγορία, ὅπως ἀποδείξῃ καθ' ὁλοκληρίαν τὸ σφαλερὸν αὐτῆς.

Καὶ ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ ταύτῃ, ὁ υἱὸς τῆς ὁραίας Μαριῶν ἔμενε γαλλήνιος, ὥς οὐ ὁ κύριος Περνελέν ἤθελε τῷ ἀποτείνῃ ἐρωτήσεις.

Ὁ ἀνακριτὴς ἔκαμε νεῦμα εἰς τὸν γραμματέα του, μεθ' ὃ παρατηρήσας τὸν κατηγορούμενον, ἠρώτησεν αὐτόν:

— Πῶς ὀνομάζεσθε;

Ἐξ ὧν τῶν ἐρωτήσεων, ὁ νεανίας ταύτην, λίαν φυσικὴν ἄλλως, οὐδόλως προσεδόκα. Ἀνεσκήρτησε, συλλογισθεὶς τὴν μητέρα του. Ὁ κύριος Περνελέν παρετήρησε τὸ κίνημα τοῦτο τοῦ νεανίου καὶ τὸ ἐσημείωσεν ἐν τῷ νῷ.

Ὁ υἱὸς τῆς κυρίας Μαριῶν πρὸ μικροῦ εἶχε μάθει τὴν ἀληθῆ ἱστορίαν τῆς γεννήσεώς του. Ἀλλ' ἡ μήτηρ του, καίτοι τῷ διηγήθη τὰ γεγονότα, ὅπως συνέβησαν, ἀπέκρυψεν ὅμως τὸ ὄνομα καὶ τὴν ιδιότητα τοῦ πατρός του, ἐπιφυλαχθεῖσα νὰ τῷ γνωρίσῃ ταῦτα βραδύτερον. Ὁ Μάξιμος ἡσθάνετο τόσῳ πολὺν σεβασμὸν πρὸς τὴν Νίναν, ὅπως καθολικοὶ τινες πρὸς τὴν Θεοτόκον· εἰθισμένος νὰ βλέπῃ ἐν τῇ μητρὶ του γυναῖκα πάσης ἄλλης ἀνωτέραν, μεγάλως ἐξέπλάγη ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκίᾳ ἀποκαλύψεως, ἣν παρὰ τῆς κυρίας Μαριῶν ἔμαθεν.

Ἀλλ' ὡς υἱὸς εὐσεβὴς ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον ἐκείνης, ἥτις τὸν ἐγέννησε καὶ εἶπεν:

— Τώρα, ἀγαπητὴ μου μητέρα, σὲ ἀγαπῶ περισσότερον· μοῦ φαίνεται ὡραιότερα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Ἄλλὰ, τὸ μυστικὸν τοῦτο ὁ νεανίας ἤθελε νὰ τὸ ἐγκλείσῃ ἐν τοῖς μυχιαιτάτοις τῆς καρδίας του καὶ ἡ κυρία. Μαριὼν θὰ ἐξηκολούθει διὰ πάντας νὰ ἦνε χήρα σεβαστῇ. Ὁ Μάξιμος, οὐδὲ εἰς τὴν Ἀλίκην δὲ Λομπρέ, τὴν μόνην ἥτις ἠδύνατο νὰ τὴν μάθῃ, ἐγνώρισε τὴν εἰδησιν ταύτην.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Σ.

ΑΛΒΕΡΤΟΥ ΔΕΛΠΙ

ΤΟ ΡΟΔΟΝ

Ἡμεθα περὶ τοὺς τέσσαρας ἢ πέντε, νωχελῶς ἐξηπλωμένοι ἐντὸς τῆς μεγάλης αἰθούσης τῶν Μιρλιτῶν, ἀντικρὺ τῆς ζωηρᾶς φλογός, ἥτις σπινθηρίζουσα ἀνῆρχετο πρὸς τὴν ὑψηλὴν καπνοδόχην.

— Τῇ ἀληθείᾳ, εἶπεν εἰς ἐξ ἡμῶν, ὁ Αἰμύλιος Γ*, μισῶ τὴν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ζῶμεν. Ἐκάστη ἡμέρα ἔχει καὶ τὸ σκάνδαλόν της. Πότε ὁ βουλευτής, πότε ὁ στρατηγός, πότε ὁ δικαστής... αἱ ἐφημερίδες, ἐπὶ τέλους, ἐμπνέουσιν ἀηδὶαν ἀναγινωσκόμεναι.

— Μὴ δυσανασχέτει! ἐφώνησεν ὁ Παῦλος Β*. Ὁ Ὁράτιος ἐν τῇ τρίτῃ αὐτοῦ ἐπιστολῇ συνιστᾷ ὀλίγον ὕπνον πρὸ τοῦ γεύματος. Νυστάζω πολύ, λοιπόν, ἄφετέ με νὰ κοιμηθῶ.

— Ἐγώ'στα, ἀπεκρίθη ἀποτόμως ὁ Λουδοβίκος Γ*, ὁ ἀγγίνους καὶ ὀξυδερκῆς ἐκεῖνος κριτικός, ὁ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην περατῶν κωμῶδιαν τινὰ μετὰ τοῦ Ἑρρίκου Μεϊλάκ. Δὲν φροντίζεις παρὰ διὰ τὸν ἑαυτόν σου, προσφιλέ μου Παῦλε. Ἐν τῷ μυθιστορηματί σου ἐπετύχατε λαμπρὰ καὶ ὅλαι αἱ ὥραιαι κυρίαι ὠχρίωσιν ἀναγινώσκουσιν αὐτό, τὸ ὅποιον τῇ ἀληθείᾳ εἶνε ἔξοχον. Ὁ Αἰμύλιος ἔχει δίκαιον, αἱ ἐσπεριναὶ ἐφημερίδες εἶνε ὀχληραὶ, πρέπει νὰ διασκεδάσωμεν ὀλίγον πρὸ τοῦ γεύματος καὶ δὲν δελεάζομαι οὔτε ὑπὸ τοῦ Ποκέρ, οὔτε ὑπὸ τοῦ Μπεζίκ.

Στραφεὶς δὲ μοι εἶπε δι' ὕφους νωθοῦ:

— Ἀλήθεια! δὲν μὰς διηγέσαι κανὲν ἀπὸ τὰ διηγημάτια, τὰ ὁποῖα προετοιμάζεις δι' ἐκτύπων; Ὑπάρχει ἔν χαριέστατον, τὸ ἱστορικὸν ἐκεῖνο ἀνέκδοτον, τὸ ὅποιον σοὶ διηγήθη ὁ κύριος δὲ Ξ* προχθές.

— Ποῖον ἀνέκδοτον; ἠρώτησεν ὁ Παῦλος Β*, δι' ἐκ τῆς ἀδρανείας του ἀπέσπασεν ἡ συνήθης πρὸς τοὺς ἄνδρας τῶν γραμμάτων περιέργειά του.

— Λοιπόν, ἀκούσατε, τοῖς εἶπον, ἀνάπτων σιγάρων. Εὐρισκόμεν ἐν τὸν πύργον Γ*, παρὰ τῷ κυρίῳ δὲ Ξ*, κατ' εὐθείαν ἀπογόνου τοῦ ἐνδόξου στρατηγοῦ Χός. Ἐλάβε τὴν καλωσύνην νὰ μοι δεῖξῃ ὅλας τὰς πολυτίμους ἀναμνήσεις, τὰς ὑπὸ τοῦ ἀθανάτου στρατιώτου ἀπολειφθείσας. Τὴν σπᾶθην του, τὸ ὥρολόγιόν

του, τὴν τελευταίαν στολὴν, τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθη, στολὴν ἀπλουστάτην, φέρουσιν ἐπὶ τοῦ περιλαίμιου καὶ τῶν χειρῶν τὰ μέτρια ποικίλα στολῆς ἀρχιστρατήγου τῆς πρώτης δημοκρατίας.

— Βλέπετε, μοι εἶπεν ὁ κύριος δὲ Ξ*, ὅτι ἐξεταζομένων τῶν πραγμάτων μετὰ προσοχῆς, ὁ θάνατος τοῦ Χός ἐξηγεῖται φυσικῶτατα. Ἐγύμναζεν ὡς ἀρχηγὸς δύο ταξιαρχίας, πρᾶγμα πολὺ κοπιῶδες, ὅτε ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ στρατοῦ τοῦ Ρήνου. Μετρήσατε τὴν στολὴν ταύτην, ἀνῆκει, ὡς βλέπετε, εἰς ἄνδρα ὑψηλοῦ ἀναστήματος, μετρήσατε ἐνταύτῳ τὸ στῆθος καὶ τοὺς ὤμους καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι ἦτο φθισικός. Τὸ στῆθος εἶνε στενόν, οἱ δὲ ὦμοι ἐγγύτατα ἀλλήλων. Ὁ Χός ἐλάτρευε τὴν γυναῖκα καὶ διὰ τί νὰ μὴ κατὰ τῆς καρδίας, ἀφοῦ, εἰκοσιεπταετῆς ὢν, ἦτο νικητὴς πέντε μαχῶν. Δίφκει ὡς στρατηγὸς τὸν στρατὸν τῆς Βάνδης καὶ τὸν τῆς Sambre-et-Meuse. Πιστεύσατέ το, ὁ Χός δὲν ἐδηλητηριάσθη οὔτε ὑπὸ τοῦ Βοναπάρτου, οὔτε ὑπὸ τοῦ Διευθυντηρίου. Ὑπέκυψε εἰς τὴν ἐξάντλησιν καὶ τὸν κάματον.

Μεταξὺ τῶν εὐτυχῶν ἐρώτων, οἵτινες ἐκόσμησαν τὰς τελευταίας τοῦ βίου του ἡμέρας, καταλέγεται εἰς, ὅστις καὶ ποιητὴν θὰ ἔτερεπε. Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς τὸν διηγηθῶ λεπτομερῶς. Ἡ ἡρώς κατέστη, ἕνεκα τούτου, πρόσωπον ἱστορικόν, καὶ ἡ ἀξιοδράκτος αὕτη σκιὰ ἤξιζε τὴν ἡρεμίαν τῆς σιγῆς. Ἐσχετίσθησαν κατὰ τινὰ ἐορτήν, περὶ τὰ μέσα τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου, ἐποχὴν δυστυχῶς αἰματηράν, ἐποχὴν, καθ' ἣν αἱ εὐτυχίαι ὤφειλον νὰ παρέρχονται ταχέως, διότι δὲν εἶχον οὐδαμῶς ἐπαύριον. Ὁ Χός καὶ ἡ κυρία δὲ*, ἐλάτρευοντο. Καθ' ἐκάστην ἤρχετο αὕτη κρυφίως ἐν τῷ μικρῷ τοῦ στρατηγοῦ οἰκήματι, διήρχοντο δὲ στιγμὰς ἐξαιρέτους, παρερχομένους δυστυχῶς μετὰ ταχύτητος.

Μετὰ μεσημβρίαν τινὰ, ἡ κυρία δὲ* δὲν εὗρεν οὐδένα εἰς τὸ οἶκόν της τοῦ Χός. Ματαιῶς ἠρώτησε τὸν θαλαμηπόλον τοῦ στρατηγοῦ. Οὗτος οὐδὲν ἐγνώριζε. Ὁ Χός ἐκοιμήθη πολὺ ἀργὰ τὴν πρωίαν, καὶ ἐξῆλθε νὰ προγευματίσῃ εἰς τι τῶν ἐστιατορίων τοῦ Παλαί-Ροαγιαλ. Ἐκτοτε δὲν ἐφάνη πλέον. Παράφορος ἀνησυχία ἐκέντα τὴν καρδίαν τῆς γυναίκος. Τί ἀπέγινεν ὁ ἑραστής της; Διὰ τί δὲν ἐπανεφαίνετο; Ὡς αἱ πρῶται σικαὶ τῆς νυκτὸς ἀνεφάνησαν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς, περιτυλιχθεῖσα τὸν μακρὸν ἐπενδύτην της, κατῆλθε τὴν κλίμακα ὡς παράφρων.

Περιεπλανᾷτο ἐπὶ τοῦ ὕψους λιθοστρώτου, ἀγνοοῦσα ποῦ νὰ μεταβῇ, μὴ γνωρίζουσα τί νὰ πράξῃ. Ἀκούει αἰφνης τοὺς πωλητὰς τῶν νυκτερινῶν ἐφημερίδων. Συνέβηκε δὲ τότε, ὅτι καὶ σήμερον. Οἱ τὸ ἐπάγγελμα δῆλα δὴ τοῦτο ἀσκούντες ὠχροὶ πωληταί, προσκήρυσσον τὴν εἰδησιν τῆς ἡμέρας, τὴν «σπουδαίαν εἰδησιν», ἐλκύοντες οὕτω τοὺς διαβάτας διὰ τῶν θορυβωδῶν αὐτῶν κραυγῶν.

Ἡ κυρία δὲ*, ἤκουσε τὰς ἀπελπιστι-

κὰς ταύτας λέξεις: «Ἡ σύλληψις τοῦ στρατηγοῦ Χός!» Ἦτο τοῦτο ἀληθές;

Ἡ ἡρώς εἶχεν ἀποπερατώσει τὴν ὠραιότεραν τοῦ ἐκστρατεῖαν. Εἶχε προσβάλλει τὸν Βουρμσερ εἰς τὸ Wissembourg. Ἦρε τὴν πολιορκίαν τοῦ Landau, κατέλαβε τὸ Worms, τὸ Spire, καὶ ἐξεδίωξε τοὺς Αὐστριακοὺς ἐκ τῆς Ἀλσατίας. Τόσον μεγάλοι θρίαμβοι διήγειρον τὸν φθόνον τοῦ Pichegru καὶ τὰς ὑπονοίας τῆς δημοσίας ἀσφαλείας. Καταμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Pichegru ὁ Χός, συνέληφθη κατὰ διαταγὴν τοῦ Ροβεσπιέρου καὶ τοῦ Σαιν-Ζούστ. Εἶτα, μετὰ βραχείαν ἀνάκρισιν, καθείρχθη εἰς τὴν Κονκιργιάν.

Ἡ κυρία δὲ*, μαθοῦσα τὰς φρικῶδεις ταύτας εἰδήσεις, ὀλίγου δεῖν ἔπιπτε λιπόθυμος. Μόλις ἠδυνήθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν της, καταβαλλοῦσα ὅλην τῆς θελήσεώς της τὴν δύναμιν. Τὴν ἐπαύριον, λίαν πρῶτῃ, ἔδραμε πρὸς συλλογὴν πληροφοριῶν, ἐρωτῶσα τὸν μὲν, ἐξετάζουσα τὸν δὲ μὲ τὴν ἀγωνίαν τρυφεροῦ πλάσματος βλέποντος ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον ἀγαπᾷ. ἀνεπιστρέπτει ἀπολεσθέντα.

Ἡ δυστυχὴς! προσέκρουεν εἰς τὴν γενικὴν ἀδιαφορίαν.

Τί ἔμελλε τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς διὰ τὸν στρατηγὸν Χός καὶ ὠμίλουν περὶ αὐτοῦ;

Τὴν πρωίαν τῆς ἐπαύριον ἡ κυρία δὲ* ἔτρεξε πρὸς τὴν φυλακὴν. Ὁ ὑποδεσμοφύλαξ ἦτο ἀπών, ἡ σύζυγός του ὅμως ἐκάθητο σιωπῶσα ἐν τῇ σικῇ μικροῦ τινος δωματίου, ἅμα δὲ ἰδοῦσα ὥραίαν κυρίαν, τῆς ὁποίας ἡ φωνὴ διεκόπτετο ὑπὸ λυγμῶν, κατελήφθη ὑπὸ βαθέος οἴκτου.

Ἡ κυρία δὲ*, ὡμολογήσασα αὐτῇ τὰ πάντα, τὴν παρεκάλει νὰ τὴν προστατεύσῃ· οὐδὲν δὲ ἄλλο παρ' αὐτῆς ἐπεθύμει ἢ νὰ κατορθώσῃ νὰ δίδῃ καθ' ἐκάστην τῇ στρατηγῷ ἀνθοδέσμην ἐκ ρόδων, ἐντὸς τῆς ὁποίας θὰ ἔκρυπτε σύντομον ἐπιστολήν. Μετὰ τσαύτης δὲ ἀπελπισίας προσελιπάρε καὶ ἰκέτευσεν, ὥστε ἡ ὑποδεσμοφύλαξ ἐκάμφθη. Εἶνε ὅμως ἀληθές ὅτι ἡ κυρία δὲ* ὑπεστήριξε τὰς ἱκεσίας της διὰ τρόπου λίαν πειστικοῦ, θὰ προσέθετε δῆλα δὴ καθ' ἐκάστην ἐν τῇ ἀνθοδέσμῃ δύο λουδοβίκια, προωρισμένα διὰ τὸν ὑποδεσμοφύλακα. Δύο λουδοβίκια, Θεέ μου! καὶ εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ἐν λουδοβίκιον ἤξιζε εἰκοσι πέντε χιλιάδας εἰς χαρτονόμισμα.

Οἱ ἄνδρες θλίβονται ὀλιγότερον καὶ παρηγοροῦνται ταχύτερον.

Ἐν τῇ φυλακῇ ὁ Χός εὗρε ἓνα τῶν φίλων του, ἄλλοτε ὑπάσπιστήν του, κατὰ τὴν μάχην τῆς Ἀλσατίας, τὸν στρατηγὸν δὲ Σανσερέλ. Μεταξὺ ὥραιου εἰκοσαετοῦς νεανίου καὶ νέου εἰκοσιεξαετοῦς, οἰκειότης ταχέως συνδέεται. Ὁ πρῶτος ἦτο λοχαγὸς καὶ ὁ δεύτερος στρατηγός. Ἀλλ' εἰς τὴν Κονκιργιάν τὰ ἀξιώματα ἐκαλείφονται καὶ αἱ φιλίας συνάπτονται. Ἀμφότεροι ἦσαν νέοι καὶ ἐρωτόληπτοι, ἀγρίως ἀποχωρισθέντες ἐκείνων, τὰς ὁποίας ἐλάτρευον.

Ὁ Χός καὶ ὁ δὲ Σανσερέλ ὠμίλουν ἀ-